

Arrest

nr. 190 073 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 20 februari 2017 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.08.2016 werd ingediend door:

Naam: R.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1984

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode 30.05 - 21.08.2016 (ASAP Interim) voor.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via ASAP Interim sedert 02.12.2016. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...). Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene en de referentiepersoon hebben geen gemeenschappelijke kinderen. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het

niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste Middel : Schending artikel 40 ter, artikel 42, §2 verblijfswet , artikel 74/13 van de verblijfswet Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel , schending materiele motiveringsplicht, schending beginselen van behoorlijk bestuur: schending van het principe audi alteram partem en het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 12.04.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Verwerende partij stelt het volgende vast en motiveert haar beslissing als volgt: (niet limitatief opgesomd en verwijst voor volledige motivering naar de bestreden beslissing)

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode 30.05 – 21.08.2016 (ASAP Interim) voor.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via ASAP Interim sedert 02.12.2016. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst, loonfiches, werkloosheidsuitkering, ...)

Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en op het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd. 12.03.2013)

De behoefteanalyse in overstemming met artikel 42, §1 , tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met artikel 40 ter van de wer van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene . Het AI van betrokkene dien te worden ingetrokken. “

In casu is de bestreden beslissing van 20.02.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu stelt verweerster dat een behoefteanalyse overbodig is en dit terwijl het wettelijk verplicht is.

Ook klopt haar argumentatie niet daar waar zij stelt dat zij geen behoefteanalyse heeft gedaan omdat er niet kon vastgesteld worden dat er aan de voorwaarden is voldaan (quod non)

Indien verweerster zelf in de bestreden beslissing stelt dat de echtgenote van verzoeker sinds december 2016 niet meer via Asap Interim is tewerkgesteld, dan wist verweerster dat er aan de voorwaarde van

stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten niet werd voldaan en dan diende verweerster een behoefteanalyse uit te voeren.

Dat gelet op het voorgaande de motivering van verweerster niet alleen tegenstrijdig is, maar eveneens niet afdoende gemotiveerd is.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Ook schendt de bestreden artikel 42§1 van de verblijfswet dat uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.¹⁴

In casu blijkt dat verweerster geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd en dit terwijl zij wel degelijk in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat er niet aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten werd voldaan nu bleek dat de echtgenote van verzoeker sedert 02.12.2016 niet meer tewerkgesteld was via Asap Interim.

Krachtens voormeld artikel 42§2 van de verblijfswet had verweerster een behoefteanalyse dienen te maken, wat in casu niet gebeurd is.

Ook is er sprake van een schending van het principe audi alteram partem en het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Immers heeft verwerende partij nagelaten verzoeker uit te nodigen om gehoord te worden om de nodige toelichting te geven omtrent de financiële situatie na 02.12.2016.

Er dient opgemerkt te worden dat op het moment dat verzoeker zijn stukken diende binnen te brengen tegen uiterlijk 25/11/2016 zijn echtgenote wel degelijk nog werkte en wel degelijk inkomsten had van ongeveer 2.398 € per maand (zie loonfiches)

Indien de situatie na 02.12.2016 was gewijzigd, diende verweerster verzoeker te horen, temeer daar hij conform bijlage 19 ter niet meer de mogelijkheid had om stukken in te dienen.

Dat verzoeker niet de kans heeft gehad om te wijzen op deze en andere elementen die het mogelijks hadden toegelaten dat een andere beslissing werd genomen.

Indien de verwerende partij van oordeel was dat de overgemaakte stukken ontoereikend waren dan had hij verzoeker daarop moeten wijzen alvorens zulke zwaarwichtige beslissing werd genomen.

Verwerende partij is er toe gehouden om het beginsel audi alteram partem te eerbiedigen alvorens zwaarwichtige maatregelen te nemen en dit in al zijn betrekkingen met rechtsonderhorigen, met inbegrip van vreemdelingen die gezinshereniging aanvragen.¹

Tot slot schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 74/13 van de verblijfswet dat uitdrukkelijk het volgende stipuleert:

*“het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*¹

Immers werd er geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing beperkt zijn motivering tot het volgende:

“Hierbij wordt artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene en de referentiepersoon hebben geen gemeenschappelijke kinderen. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene.”

Niet alleen is voormelde motivering een soort van stijlformule die op zich geen rekening houdt met het gezins- en familieleden van betrokkenen (immers het gezinsleven en familieleven omvat niet alleen gemeenschappelijke kinderen), maar eveneens is de motivering niet juist en niet afdoende en kan er bijgevolg ook hier sprake zijn van schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers indien verweerster verzoeker had uitgenodigd om gehoord te worden alvorens een beslissing te nemen en onderzoek had gedaan omtrent het gezins- en familieleven van betrokkene dat had zij vastgesteld dat wel een gemeenschappelijk kind op komst is.

De geboorte wordt verwacht tegen 03.06.2017 (zie stuk 2)

Ook had verweerster kunnen vaststellen dat de echtgenote van verzoeker een dochter heeft van 6 jaar oud en dat er wel degelijk sprake is van een gezins en familieleven nu verzoeker al een stiefkind heeft.

Doordat verweerster, hoewel verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn zwangere echtgenote en zijn stiefdochter, een bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten schendt verweerster niet alleen bovenvermeld artikel maar ook de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheidsbeginsel nu het duidelijk is dat verweerster geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker alsook een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt nu haar stelling juridisch niet onderbouwd noch juridisch correct is.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd besloten dat een behoefteanalyse niet noodzakelijk was. Verzoeker betoogt dat overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een dergelijke behoefteanalyse wel degelijk vereist was.

Hij voert ook aan dat hij aanvullend moest worden gehoord met het oog op de behoefteanalyse.

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet is het de aanvrager die het bewijs moet leveren dat de Belgische referentiepersoon over de wettelijk vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker betwist *in casu* niet dat zijn echtgenote sinds december 2016 niet meer is tewerkgesteld. Het feit dat zijn echtgenote op 25 november 2016 nog werkte, doet aan die vaststelling geen afbreuk.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de behoefteanalyse overbodig is nu *“niet (werd) vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, wel dat het niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.”*

Verzoeker betwist niet dat de bevoegde staatssecretaris inderdaad niet over de nodige gegevens beschikt om na te gaan of de echtgenoot van de verzoeker over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Wat de behoefteanalyse ex artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze overbodig is nu *“niet (werd) vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige inkomsten”*.

Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inderdaad niet over de nodige gegevens beschikt om na te gaan of de echtgenoot van de verzoeker over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Aldus kon de gemachtigde niet weten of *in casu* al dan niet een behoefteanalyse diende te gebeuren – dit is immers enkel vereist indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn – en kan hij evenmin nagaan of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt voor hem en zijn familieleden voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker voert dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel aan, dit houdt echter niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Een dergelijke verplichting kan evenmin in artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden gelezen. Het kwam aldus de verzoeker toe om zijn aanvraag te actualiseren. Bij gebrek aan enig bewijs van de huidige inkomsten van de referentiepersoon, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook geen kennis hebben van de omvang van de bestaansmiddelen en is het niet kennelijk onredelijk dat deze stelt dat *“niet (kan) beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”*

Waar verzoeker aanvoert dat hij bijkomend moest worden uitgenodigd om te worden gehoord om de nodige toelichting te geven omtrent zijn financiële situatie na 2 december 2016, gaat verzoeker er aan voorbij dat hij zelf nagelaten heeft zijn situatie te actualiseren met de nodige stukken. Verzoeker werd op 25 augustus 2016 met de afgifte van een bijlage 19ter genoegzaam ingelicht van het feit dat hij, onder meer, inkomsten van de referentiepersoon diende voor te leggen.

Waar verzoeker in het middel op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, wordt dit element besproken in het kader van het tweede middel.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker, zijn zwangere echtgenote en zijn stiefdochter ondervinden.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde aan dat hij wel degelijk een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om op basis van zijn (i) huwelijk met zijn echtgenote en die bovendien 7 maanden zwanger is van zijn kind alsook op basis van het feit dat hij de stiefvader is van de 6 jarige dochter van zijn echtgenote die doorgaans bij hun verblijft, in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, affectieve en familiale belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. De verwerende partij betwist het gezinsleven niet.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. *In casu* blijkt uit de bespreking van het eerste middel de verwerende partij niet ten onrechte heeft besloten dat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn Belgische partner zwanger is en ook een zesjarige dochter heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het voorgelegde attest blijkt dat verzoekers Belgische echtgenote op 16 februari 2017 zes maanden zwanger was. Derhalve was verzoeker ook in de mogelijkheid om op 25 november 2016, datum waarop de stukken moesten worden ingediend, om de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen, wat hij heeft nagelaten. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom het gezinsleven niet in het land van herkomst kan worden uitgeoefend. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Daarenboven verkeert

verzoeker niet in de onmogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen indien aan de wettelijke voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen is voldaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de contacten met zijn gezin via moderne communicatiemiddelen kan onderhouden.. De verzoekende partij toont niet de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, valt de beoordeling hiervan samen met de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT